

Fernández Paz, Agustín: **Ime mi je Skywalker.**

Prev. Barbara Pregelj. Ilustr. Miha Hančič. Spr. beseda Barbara Pregelj. Medvode: Malinc, 2015, 94 str.

| C | 2. stopnja | o avtorjih, simbolična pripoved, spremna beseda

| berači, brezdomci, deklice, drugačnost, nezemljani, prijateljstvo, revščina, sočutje

Agustín Fernández Paz

Ime mi je Skywalker

Agustín Fernández Paz (1947) je eden vodilnih španskih avtorjev za mladino, ki piše v galicijsščini. Za svoje ustvarjanje je dobil več prestižnih nagrad, med drugim vse pomembnejše španske nagrade za mladinsko književnost. Pričujoči roman je prvo besedilo kakšnega galicijskega mladinskega avtorja, ki je prevedeno v slovenščino.

Nasproti Raquelinega stanovanja so odprli ogromno nakupovalno središče, kamor vsak dan pride veliko ljudi. Nihče pa ne opazi moža, ki stoji pred vrati trgovine. Videti je, da je neviden. A Raquel odkrije njegovo skrivnost ...

Nekaj prvih strani besedila lahko preberemo na: http://issuu.com/malinc.si/docs/skaywalker_issuu

Spodbude za branje:

- Kratki roman (71 str.) priporočam učencem 2. in 3. triletja, pa tudi (oklevajočim) odraslim bralcem; odličen je v svoji pristni obdelavi teme in večplastnosti, čeprav literarno mestoma zaniha! Kadar koli (v vseh letnih časih ☺) se nas bo dotaknil, nas spomnil na sočutje do vseh ljudi, ne le do svojih najbližjih, ampak tudi do osamljenih, starejših, revnih ... S temi besedami bralce spodbujam, da roman preberejo. (Posebej opozorim tudi na kratkost in »zračnost« besedila, na zgovorne črno-bele ilustracije. Besedilo je oblikovano s priporočili za oblikovanje gradiv za bralce z disleksijo, kar je dobrodošlo pravzaprav vsem bralcem.)
- (Uf, če najdem kje stekleno kroglo, kakršna je na naslovnici knjige, s pokrajino, v kateri »sneži« ali pa tudi ne, jo vsekakor prinesem na srečanje. To NI strokovna spodbuda k pogovoru, ampak ... prispeva k vzdušju, kaj menite?)
- Zgodbo pripoveduje avtor, pripovedovalec, drži? Po branju prosim mlade bralce, da zgodbo na kratko obnovijo kot da jo pripoveduje Skywalker, Raquel, njena mama in njen oče. Pozorni smo na razlike; vsaka književna oseba zgodbo »vidi« po svoje. Je bistvo »očem mojih bralcev« ne/vidno? Prislunem njihovim spontanim komentarjem.

- Prizadevam si, da vsi skupaj vendarle nekako pridemo do tega: zmes realnega in domišljjskega pretrese, saj avtor na zelo inovativen način opozarja, kako »ne vidimo« revnih in drugih ljudi na robu družbe in življenja. Mnogi odrasli se obnašamo, kot da so nevidni! Mož pred nakupovalnim središčem ne želi prestrašiti deklice Raquel, niti se ne želi vmešavati v to, kakšen odnos do revnih imajo njeni starši, kakšen zgled ji dajejo odrasli idr., pač pa se domisli in svojo »nevidnost« predstavi domišljjsko ...
- Opozorim na odlično spremno besedo Marije Uršule Geršak in Barbare Pregelj z naslovom *V znamenju modre kokoši*, na nabor literature in na kratko predstavitev avtorja, ilustratorja in prevajalke. (Vse to jaz kot mentorica seveda preberem že pred srečanjem z bralci, da sem dobro pripravljena ... 😊)
- Bralce opozorim, da je Augustín Fernández Paz strasten bralec, takole pravi: *Ljudje potrebujemo zgodbe, lačni smo besed: to je naša osnovna potreba, zapisana v našem DNK. Menim, da je treba brati, da bi lahko postali državljani, ki si znajo v demokratični družbi izoblikovati svoje lastno mnenje.* (Če bo kdo od bralcev pripomnil, »aha, zato smo to zgodbo pripovedovali v imenu različnih književnih oseb«, bom vesela. Prav tako mi bo všeč, če bodo rekli nekaj podobnega, kot da literatura »odpira oči in srce«, nas senzibilizira ... pssst, prisluhnimo, kaj bodo povedali mladi.)
- Če bodo bralci spontano začeli pripovedovati svoje izkušnje z »nevidnostjo« revnih in osamljenih, se bomo pač pogovarjali, pripovedovali zgodbe.

mag. Tilka Jamnik